Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 107. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЧЕРВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 7, 1985 No. 107. VOL. XCII

ВІДБУВСЯ З'ЇЗД УРДП

Дітройт (О.Куленко). — У днях 25-го і 26-го травня ц.р. тут відбувся з'їзд Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП), в якому взяли участь делегати із різних країн вільного світу.

З'їзд розпочався відчитанням привітів від ряду визначних осіб та громадсько-політичних середовищ й установ, включаючи голову СКВУ Петра Саварина і президента УНР Миколу Лівицького.

Обрані керівники з'їзду д-р А. Лисий та ред. А. Глинін успішно перевели дводенну програму із її звітами дискусіями й обговоренням ряду біжучих проблем. Обрано нові органи правління УРДП, яке далі очолюватиме д-р Михайло Воскобійник.

Д-р М. Воскобійник виголосив програмову доповідь п.н. „Пляни партії на наступні п'ять років та наше становище до нашого довкілля". Промова була темою загального зацікавлення та обміну думок.

Вечером 25-го травня у залі готелю Голідей Інн відбулися доповіді із участю широкого громадянства міста: Надії Світличної — „Стан українського опору на Батьківщині" та Василя Гришка — „Три етапи нашого сорокріччя". Після доповідей відбувся у дружній атмосфері привітний обмін думок.

„Я — УКРАЇНКА ЗА ДУХОМ І КРОВ'Ю", — ЗАЯВЛЯЄ О. МАТУСЕВИЧ

Ню Йорк (ЗП УГГ). — Серед матеріялів „Хроніки Барашевської політичної жіночої зони", що надійшли самвидавними шляхами до Закордонного Представництва Української Гельсінкської Групи, є копія заяви Ольги Матусевич до Президії Верховної Ради СССР з 12-го січня 1984 року — з нагоди Дня Українського Політв'язня. Подаємо повний текст цієї заяви в перекладі з російської мови.

„До Президії Верховної Ради СССР

Заява

Бути в наші дні українцем — ознака поганого тону. Це означає бути об'єктом знущання і образ з боку шовіністичних елементів, чого зовсім не карають, а навпаки, заохочують власті. Бути ж українцем свідомим — найтяжчий державний злочин. Це означає стати об'єктом погроз, шантажу, побиття, переслідувань і репресій з боку совєтської влади. Бути українцем свідомим, виявляти опір повсюдній русифікації — це означає бути в'язнем сумління, поневірятися в совєтських тюрмах і концтаборах, жити далеко від України. Приклад цієї долі: ...і багатьох інших.

Сьогодні, 12-го січня, коли все прогресивне людство відзначає День Українських Політв'язнів в СССР, відірвана від Батьківщини, позбавлена змоги не тільки користуватися надбаннями української думки і культури, а й практично розмовляти рідною українською мовою, запроторена за колючий дріт жіночого політичного концтабору в Мордовії, заявляю, що я – українка, українка за духом і кров'ю, і буду завжди і скрізь обстоювати своє святе право бути українкою та право України на існування і незалежність".

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ЗНОВУ ГОСТРО КРИТИКУВАВ НІКАРАҐУА

Атланта, Дж. — Президент Р. Реґен, який 5-го червня виступав тут в користь нової податкової реформи, знову сильно критикував поведінку сандіністів в Нікараґуа, а їхнього президента Даніеля Ортеґу назвав „маленьким диктатором" і амбіціонером, лялькою совєтських лідерів і слухняним знаряддям Фіделя Кастра з Куби. Від їхньої достави зброї й іншого військового товару залежна дальша доля сандіністського режиму проти якого збройно виступають борці за свободу і за встановлення демократичної свободи в тій країні, — заявив Президент, — підкреслюючи тим самим свої і своєї Адміністрації симпатії до Руху спротиву в Нікараґуа, якому Америка буде допомагати всякими способами, не зважаючи на труднощі, що їх ставлять в обидвох палатах Конгресу ЗСА демократи, а на зовні виступають, підтримуючи їх, всі інші демо-лібералі, комуністи і пацифісти.

Виступаючи також в користь республіканського кандидата на сенатора, Р. Реґен підкреслював традиційні вартості Республіканської партії і бажання більшости американського народу вдержати за всяку ціну дотеперішні вартості життя в З'єднаних Стейтах Америки, скріпити моральну, політичну і мілітарну силу і відбити всякі зазіхання комуністів накласти свою контролю над народами Центральної Америки і з тієї позиції загрожувати безпосередньо безпеці ЗСА.

Переходячи до обговорення цієї центральноамериканської проблеми президент Р. Реґен оспорював позицію демократів щодо відмови допомоги для нікараґуанських „контра", тобто антикомуністичних повстанців в сумі тільки 14 мільйонів долярів, тоді коли Совєтський Союз доставляє річно для Нікараґуа, а через неї також для інших комуністичних і прокомуністичних рухів в Центральній Америці, понад 500 мільйонів долярів річно. Ця справа, на думку Президента, залишиться „дійсно чорною сторінкою в історії ЗСА, коли порівняємо ці дві суми, що їх витрачає СССР і бажали витратити ЗСА", заявив Р. Реґен.

Президента ЗСА вітали великі товпи народу в кожній місцевості, де він виступав і це вказує на його популярність в народі, — кажуть політичні спостерігачі.

ТРИВАЄ СУД НАД ЛІДЕРАМИ „СОЛІДАРНОСТИ"

Ґданськ, Польща. — Як уже інформовано 23-го травня тут почався суд над трьома лідерами забороненої профспілки „Солідарність" Адамом Міхніком, Богданом Лісом і Владиславом Фрасинюком, яких обвинувачують у підбурюванні до 15-хвилинного крайового страйку в лютому ц.р. на знак протесту проти підвищення урядом цін на продукти і паливо.

У вівторок, 4-го червня в суд повинен був прийти засновник „Солідарности" Лех Валенса і виступити як головний свідок захисту. Але в суд Л. Валенса не явився. Замість нього прийшла його жінка Данута з запискою від лікаря, в якій було сказано, що Валенса хворий. В розмові з журналістами Данута Валенса сказала, що лікар дав її чоловікові „хворобове" на п'ять днів.

Репортери висказують думку, що хвороба Валенси є „тактичним ходом", метою якого було добитися, щоб агенти секретної служби виступили на суді першими, що і сталося.

А. Міхнік, якого привели в суд в наручниках, був виведений на годину зі залі суду після того, як він обвинуватив суддю Кшиштофа Зенюка в упередженості і вимагав, щоб його замінили.

Речник польського уряду Єжи Урбан влаштував пресконференцію, на якій він критикував поведінку Міхніка і його товаришів на суді. „Підзахисні створюють собі рекляму в розрахунку на Захід, — сказав Є. Урбан. — Вони намагаються всіми силами привернути до себе увагу західньої громадськости і повні рішучости продемонструвати нам відповідне негідне видовище. Щоб створити враження, що їх судять з політичних мотивів, вони роблять спроби виголошувати політичні промови, які не мають нічого спільного з матеріялами даної справи".

В. Фрасинюк і Б. Ліс заявили на суді, що вони не вважають себе винними. А. Міхнік сказав, що він „не розуміє суті обвинувачення".

Справа в тому, що страйк в закликах до якого їх обвинувачують, взагалі не відбувся. Він був відкликаний після того, як польський уряд змінив термін введення підвищення цін на продукти харчування.

Репортери вважають, що суд у Ґданську привернув увагу світової громадськости у зв'язку з репресіями польського уряду за останні два місяці.

Західніх кореспондентів і публіку на залю суду не допустили. На суді присутні лише представники польського пресового агентства ПАП, державні чиновники, обвинувачені, їх адвокати і вісім членів їхніх родин.

АОЛПУ влаштовує в Нюарку громадське віче

Нюарк, Н. Дж. — Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) влаштовує громадське віче в п'ятницю, 14-го червня ц.р., в годині 7:30 вечора, у приміщенні Українського Народного Дому в Ірвінгтоні, при 140 Проспект авеню, на тему „Оборона доброго імени українців".

На цьому вічі виступлять Лідія Дем'янюк, дочка Івана Дем'янюка, Марк О'Коннор, адвокат І. Дем'янюка, Едвард О'Коннор, колишній завідуючий біженцями в повоєнній Европі, і д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника Українського Народного Союзу і крайовий зв'язковий між етнічними групами організації АОЛПУ.

Екзекутива АОЛПУ рішила інтенсивно посилити акції поборювання знеславлення українців з причини протиукраїнської кампанії в американських часописах і в програмах засобів масової інформації. Це не перший раз, що АОЛПУ провадитиме цього типу акції. Приблизно два роки тому АОЛПУ листовно вдалася до всіх членів Конгресу ЗСА з просьбою провірити методи діяння Бюра спеціяльних інвестигацій (ОСІ).

Також за старанням членів АОЛПУ появилася обширна стаття Тима О'Браєна п. н. „Виловлювання нацистів: чи ЗСА є в погоні за справедливістю" у щоденнику „Стар Леджер" з 14-го серпня 1983 року.

Внедовзі АОЛПУ скерує свої акції у напрямі членів Конгресу ЗСА, Департаменту справедливости, головного прокуратора Едвина Міса, американських часописів і засобів масової інформації. Акції будуть висловлювати аргументацію проти вживання фальшивих свідчень і доказів сфабрикованих совєтським КҐБ, проти дезінформації і перекручування історичних фактів, колективного оскаржування українців тощо. Також буде підкреслена хиткість громадянських прав натуралізованих громадян Америки, які живуть під загрозою денатуралізації і депортації.

На протязі останніх кількох тижнів АОЛПУ разом з іншими організаціями перепровадила висилку тисячів поштівок до чільних урядовців ЗСА, протестуючи проти переслідування осіб, які обвинувачені на підставі фальшивих інформацій у переслідуванні жидів. Речник АОЛПУ заявив: „Тому що справа Івана Дем'янюка тепер найбільш пекуча і тому що судові рішення його справи стануть прецедентом майбутніх оскаржень інших натуралізованих громадян Америки і судових розправ 'воєнних злочинців', АОЛПУ рішила винести справу Івана Дем'янюка на ширший публічний форум і дати можливість особам тісно пов'язаними зі справою Дем'янюка з'ясувати справу громадськості.

В усіх справах слід писати до: Americans for Human Rights in Ukraine, 43 Midland Pl., Newark, N.J. 07106.

Вийшла французька публікація про українське Тисячоліття

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Недавно в Парижі появилася книжка кишенькового формату під назвою „Християни України" („Chretiens d'Ukraine"). Видала її організація Допомога переслідуваній Церкві, головою якої є отець Веренфрід ван Стратен, який часто допомагав УКЦеркві й жертвував великі гроші на різні проєкти Блаженнішого Отця Йосифа.

Ця книжка, яка має 224 сторінки, поділена на три частини. В першій подано коротку історію України з кількома табелями. Слідує опис сучасної ситуації в Україні. Це опис страждань віруючих — православних, католиків і протестантів. Третя частина найважливіша, бо надруковано по-французьки вісім документів із „самвидаву" про переслідування українців католиків, звернення о. Василя Романюка, та вістки про пастора Юрія Вінса. Також подано інформацію про мартирологію Української Католицької Церкви; є теж листи Папи Івана Павла II до Блаженнішого, в яких затор кнена справа українського патріярхату і надруковано уривки з „Повісті временних літ" про те, як князь Володимир Великий прийняв християнство.

Деякі з цих матеріялів давніше появилися у франкомовнім журналі цієї організації „Християни Сходу". Ця праця присвячена Тисячоліттю Хрищення України-Руси й дає добрі інформації франкомовному читачеві про Україну, християнство в Україні та теперішній стан релігії в Україні. Її добре вживати як інформативне джерело також для франкомовних канадців.

Цілу серію англомовних публікацій у серії „Тисячоліття" надруковано заходами ФКУ в Гарвардському університеті. Ці дбайливо виготовлені брошурки розсилаються на кілька тисяч адрес визначних церковних та суспільних діячів Америки й Канади, як також на адреси періодиків й інституцій християн різних віровизнань.

Візита відбулася без традиційної чарки

Відень, Австрія. — Кореспондент газети „Ню Йорк Сити Трибюн" повідомляє, що лідер соціялістичної партії Західньої Німеччини Віллі Брандт, який був недавно з візитою в Москві, першим із західніх гостей побачив наслідки протиалькогольної кампанії, яка ведеться в Совєтському Союзі з ініціятиви нового генерального секретаря Міхаїла Ґорбачова. Під час офіційного прийняття в Кремлі в його честь німецькому гостеві не була запропонована традиційна чарка горілки.

Західні обсерватори підкреслюють, що всесоюзна кампанія боротьби з „зеленим змієм" почалася тому, що керівники СССР усвідомили: прибутки від продажу горілки населенню не покривають тієї шкоди, яку наносить народному господарству і здоров'ю людей алькоголізм.

Навіть приблизні підрахунки показали, що торік держава „заробила" від продажу горілки 40 більйонів карбованців. В той же час половина злочинів, що стаються в країні, в тому числі дев'ять з десяти вбивств, відбуваються в стані алькогольного сп'яніння.

Якщо в 1980 році на кожних 12 пияків була лише одна жінка, то в 1984 році кількість жінок, що регулярно пили, зросла вдвічі. За останні п'ять років вживання алькоголю в країні подвоїлася, а кількість алькоголіків зросла у п'ять разів.

В середині травня газета „Ізвєстія" повідомила, що в один із днів на вулицях Києва був проведений „експеримент": міліція затримувала всіх шоферів авт, які їхали вулицями міста в нетверезому стані. Ефект експерименту був неймовірний: вулиці столиці України майже опустіли.

Закордонні обсерватори висловлюють думку, що совєтському урядові не вдасться змусити увесь народ відмовитися від багатовікової звички пити. Різке підвищення цін на горілку вже привело до того, що в армії збільшилися випадки смертних отруєнь „тормозною" рідиною. Вояки, які за свою службу в армії дістають „копійки", не мають змоги купувати собі горілку. Тому вони і п'ють „тормозну" рідину, яку вживається в танках.

М. Ґорбачов скріплює свої позиції в Політбюро

Москва. — Міхаїл Горбачов, генеральний секретар ЦК КПСС, зараз таки після перебрання влади в СССР після смерти його попередника Константина Черненка, почав робити заходи, щоб закріпити свою владу в першу чергу в Політбюро, яке є фактичним керівником комуно-московської імперії

Пресове агентство Ройтерса інформує, що М. Горбачов назначив на члена Політбюра свого довголітнього приятеля Єгора Лігачова, 64-річного кремлівського бюрократа, який досі займався в Центральному Комітеті КПСС внутрішньопартійними справами. Є. Лігачов правдоподібно, так принаймні думають західні аналітики і дипломати стане офіційним кремлівським ідеологом, хоч, як інформують знавці, він залишить за собою деякі функції, зокрема відділ в ЦК, який займається вдержанням дисципліни в компартії поборюванням корупції серед провідного членства тощо.

Щоденник „Ізвєстія" однак повідомив, що Лігачов передав іншим людям багато з раніших обов'язків, щоб повністю зайнятися тепер дорученими йому новими справами. На місце Лігачова в ЦК КПСС совєтський лідер найменував Георгія Розумовського, колишнього партійного шефа в Краснодарі. Совєтські газети не говорять нічого про нове завдання Лігачова На протязі останніх трьох тижнів він займався справами ідеологічно-плянувальними і тому спостерігачі здогадуються, що він, правдоподібно, займе місце, яке колись репрезентував в Політбюро офіційний партійний ідеолог Міхаїл Суслов.

Якби воно не було, то новим назначенням М. Горбачов значно зміцнив свою позицію в Політбюро і в цьому напрямі він далі продовжує працювати, — кажуть аналітики.

В Римі продовжуються допити обвинувачених

Рим. — Тут продовжується суд над запідозреними в змові з метою вбити Папу Івана Павла II.

У понеділок, 3-го червня, продовжувався допит одного із обвинувачених — турка Омара Багчі. Суддя Северіно Сантіяпічі безуспішно намагався переконати обвинуваченого, щоб він підтвердив свої колишні свідчення про те, що в березні 1981 року він разом з трьома іншими турками брав участь в нараді в нічному клюбі готелю „Шератон" в Цюріху, Швайцарія. На нараді, крім О. Багчі, були присутні Алі Аджа, Муса Салегі, які притягнуті до судової відповідальности, а також два турки Ораль Селік і Бекир Селєнк, яких продовжують розшукувати.

(Закінчення на стор. 3)

В Ню Йорку відзначили 40-річчя визволення з гітлерівських концтаборів

Група колишніх політв'язнів з організаторами.

Ню Йорк (в.л.). — Заходами Спільного Українського Студентського Комітету при Фундації УВУ тут в неділю, 19-го травня ц.р., відбулася у великій залі ОУВФ корисна під кожним оглядом, потрібна і часово конечна імпреза — 40-ліття визволення українських політичних в'язнів з тюрем і концтаборів гітлерівської Німеччини з участю багатьох колишніх в'язнів і громадянства, великий відсоток якого становила молодь.

Імпрезу відкрив студент Борис Дацків, голова УСКД, молитву провів о. Евген Гарабач, сам колишній політв'язень в гітлерівських таборах смерти, і заінтонував „Христос Воскрес", що її співали усі біля 150 присутніх.

Добре опрацьоване вступне слово сказав дорадник УСКД проф. д-р Петро Ґой який звернув увагу, що в останньому часі дуже посилилася кампанія Москви проти українців на поселеннях у вільних країнах світу, безпосередньо, за допомогою своїх власних засобів масової інформації, зокрема преси, і посередньо з допомогою, на жаль, деяких жидівських кіл, що їх Москва використовує в різний спосіб. П. Ґой заповів про дальші старання УСКД насамперед у відшукуванні документів про переслідування українців гітлерівським режимом. З цією метою осінню цього року відбудеться конференція зацікавлених організацій. Плянується також створення загального національного документаційного центру, для праці якого будуть потрібні фонди. Для цієї цілі

(Закінчення на стор. 3)

ВИСВІТЛЕННЯ ФІЛЬМУ „В'ЯЗЕНЬ ХРИСТА РАДИ"

Ню Йорк. — Фільмовий продуцент Ярослав Кулинич знову висвітлить в Ню Йорку і Пассейку фільм п.з. „В'язень Христа ради", який розповідає про життя, діяльність, ув'язнення на засланні, приїзд до Риму, смерть і похорони Блаженнішого Патріярха і кардинала Йосифа Сліпого. Фільм у Ню Йорку буде висвітлюватись в неділю, 9-го червня ц.р., в Домі ОУВФ, при 136 Друга авеню, о годинах 2-ій, 4-ій і 6-ій. У Пассейку, Н. Дж., фільм можна буде оглянути в неділю, 16-го червня, в приміщенні Української Католицької Школи, при Президент вулиці, о год. 3-ій і 6-ій по полудні.

В СВІТІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Регена звернула увагу прокомуністичному урядові сандіністів в Нікарагуа, що воєнна активність нікарагуанського війська у прикордонній полосі між Гондурасом і Коста Рікою, може погіршити загальні міжнародні відносини і збільшити можливості конфлікту. Щоденник „Ню Йорк Таймс" повідомив у числі з 5-го червня ц.р., що речники Адміністрації „відкрито дискутували" з деякими дипломатами і військовиками можливість військової інтервенції в Нікарагуа, якщо Гондурас і Коста Ріка будуть дійсно загрожені можливим військовим нападом сандіністів.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІНДІЇ Раджів Ґанді заявив кореспондентам, що його країна шукатиме можливостей ближчої співпраці з Америкою. З цією метою він приїжджає до ЗСА вже у вівторок, 11-го червня, і тут у розмові з президентом Роналдом Реґеном та іншими членами його кабінету порушить найважливіші проблеми міжнародної політики і індійсько-американських відносин. Недавно Р. Ґанді відвідував Совєтський Союз і там зустрічався з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим.

ЛІДЕРИ ПОРТУГАЛЬСЬКОЇ соціял-демократичнокі партії заявили своїм партнерам-соціялістам в урядовій коаліції, що вони більше не можуть брати відповідальности за дальшу політику уряду і тим самим виходять з коаліції. Непорозуміння приписують впертості теперішнього прем'єр-міністра Маріо Соареза, який проводить в життя програму соціялістичної партії, не зважаючи на застереження соціял-демократів.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР НОВОЇ Зеляндії Дейвид Ленг дуже рішучо запротестував проти нуклеарних випробувань Франції на Пацифіку. На його думку Франція повинна заздалегідь отримати дозвіл країн, розташованих у цій частині світу, на атомові випробовування.

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВІ ЧИНИКИ стверджують, що тепер є в ЗСА чотири мільйони людей, які мають доступ до військових та інших таємних актів. Тим пояснюють факт, що в останньому часі щораз більше американських горожан займаються шпигунством.

ПУБЛІЧНИЙ ОПИТ „Ню Йорк Таймсу" та телевізійної сітки Сі-Бі-Ес ствердив, що більшість людей прийняла прихильно плян президента Роналда Регена для зміни способу плачення податків. 60 відсотків опитуваних людей сказали, що плян Р. Регена є справедливий та добрий, а лише 20 відсотків уважає, що плян має політичне підложжя і не є корисним.

МИРРІ ГЕЙДОН, ЛЮДИНА, що живе із штучним серцем від лютого ц.р., дістав в понеділок, 3-го червня, мозковий удар, який на короткий час спаралізував праву сторону його тіла. Параліч однак відійшов впродовж кількох годин і стан пацієнта дуже поправився. Д-р Вілліям ДеВріз, який оперував Гейдона, виясню, що такі мозкові удари це саме комплікації, що їх викликує вложення штучного серця і тепер треба працювати над тим, щоб зменшити їхню небезпеку.

ЗАРЯДИ ЛІСІВ В ЗСА постановили вжити напалм для нищення старих і заражених різними недугами лісів. Перша така спроба відбулася у Кольорадо, де скинено напалм з гелікоптера, щоб зачати спалювати тисячі акрів ліса, який не є вже до вжитку.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Редакція „Свободи" вже почала підготову видання Альманаха УНСоюзу на 1986 рік. Матеріяли можна надсилати до 16-го червня 1985 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Соціялізм у Греції

Сучасна Греція величиною стейту Ню Йорку із кругло 10 мільйонами населення має за собою дво і півтисячну історію, в якій були найсвітліші, але й трагічні періоди. Антична Греція видала основника демократичної системи. Сольон народився 594 р. перед Христом (і таких філософів як Сократ) помер засуджений на смерть отрутою 399 року перед Христом, Платон, Аристотель, і таких творців культури, як Демостен чи Есхил, — та після втрати своєї самостійности (168 р. пер. Хр.) підпала під панування римської імперії. Коли Західня римська імперія із столицею Римом впала під натиском мандрівки народів (476 після Хр.), то Східня частина з столицею Царгородом (Константинополем чи пак (Візантією) збереглась до 1453 р., поки не завоювали її турки. Під турецькою кормигою проіснувала Греція кругло 400 років, докладно до 1829 року. У грудні 1974 року скасовано плебісцитом тамошній монархічний устрій і заведено республіканський. У рр. 1980 - 1981 Греція приступила частинно до західнього Атлантійського Союзу НАТО і до Европейської Економічної Спільноти.

Такий стан зберігся і за прем'єра Андреаса Папандреу, який прийшов до влади у 1981 році та якого Соціялістична партія перемогла знову у парляментарних виборах в минулу неділю, 2-го червня 1985 року. Вона здобула 161 посольський мандат у 300-членному парляменті, при чому найбільша опозиційна партія Новодемократична має 125 мандатів. Андреас Папандреу насправді комуніст, проте поруч з його Соціялістичною партією існує ще „правовірна" комуністична партія, яка має в новому парляменті 13 послів.

Папандреу — комуніст типу румунського Чавческу чи покійного юґославського Тіта — він не хоче бути слухняним слугою Москви, при чому вирішну ролю грає тут не так ідеологія, як господарський стан Греції. Це дуже бідна країна, де пересічний річний заробіток людей середущої, найчисленнішої, верстви не переступає цифри 4,500 - 5,000 дол. річно. Таких мільйонерів, як другий чоловік вдови по президенті Джанові Кеннеді Джаклін, покійний Онассіс — є тільки нечисленні одиниці.

Тому Греція, яка сусідує із комуністичними країнами Болгарією і Альбанією, знає, до якої нужди довів населення комуністичний устрій в СССР, та що Греція не може дозволити собі на люксус такого інтеґрального марксизму. Вона здана головно на прибутки від туристики. Винняткова краса грецької природи і чар спонуки пам'яток антики і сучасности приманює туристів з цілого світу. Вони користуються там тією свободою рухів, яка виключена в Совєтському Союзі, де кожний турист стає автоматично в'язнем каґебістського ґіда Інтуриста. Андреас Папандреу — економіст, був професором університету в Америці і тому він лявірує, не касує цілком демократичної парляментарної системи, допускає леґальну опозицію і ті минулонедільні вибори відбулися ніби без особливих зловживань державною партійно-політичною машиною.

Андреас Папандреу стоїть безумовно під постійним тиском збоку Москви, щоб Греція зірвала всі зв'язки зі Заходом, особливо з Америкою. Він лякається зробити це — не тільки із згаданих вище економічних міркувань, але й тому, що найбільша небезпека для Греції від Туреччини, яка вже захопила частину грецького Кипру, поділила Кипр на грецьку і турецьку частини і проголосила турецьку частину незалежною. Якщо б Греція пірвала зв'язки з НАТО й Америкою — Греція опинилась би в гіршій ситуації, виключно залежна від СССР і не стало би того гамульця, яким для Туреччини є тепер НАТО, зокрема Америка. Найближчі місяці виявлять, чи нова парляментарна перемога Андреаса Папандреу штовхне його далі наліво, чи він продовжуватиме гру використовування сяк-так добрих зв'язків із Заходом для добра своєї грецької батьківщини.

АЛБАНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АДІЛЬ Каркані оптимістично висловився про можливості албансько-юґославських дипломатичних, торговельних і культурних зв'язків. Албанське пресове аґентство АТА вже кілька разів відмічувало важливість співпраці Албанії з Юґославією, не зважаючи на деякі ідеологічні різниці між ними. В Юґославії, між іншим, живе 1,7 мільйона албанців, і Тірана вимагає для них автономних прав.

Ярослав Курдидик

„ДУПЛІКАТ" КУБИ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Західні коментатори розглядають теперішнє ембарго, яке ЗСА наклали на Нікараґуа, як своєрідну тактично-політичну дію, щоб заздалегідь протиставитися і загородити дорогу, для створення чергового „дуплікату" Куби, на американському континенті.

Це засаднича і прийнята справа у підході кремлівських верховодів, щоб вишукувати „слабі і м'які" місця на всіх континентах, де можна було б всадовитися, а після того вичікувати, яку реакцію це викличе на Заході, а зокрема у ЗСА?... І коли ЗСА на цей раз не зареаґують належно, але приймуть це нове посягання у Нікараґуа, як доконаний факт — то тоді Москва готова буде прийняти, того роду реакцію за вияв слабости, або може навіть і за окремий прояв примирливости з боку ЗСА.

А після того наступає уже відомий — цикл послідовности, а саме, що одна помилка породжує і тягне за собою — другу помилку...

Але найдивовижніше з усього, що в ЗСА частина засобів масової інформації, які стоять під ліберальними, а то навіть і під „суто лівацькими впливами" — домагаються на свій питомий лад — малощо не заборони встрявання ЗСА в сучасну нікараґуанську проблему. Дивна ота реакція ліберальної преси, бож досі повинно вже бути ясно, що в американського Уряду є лиш одна виразна мета: припинити поширювання комунізму з цієї країни на держави з нею сумежні.

Якось дивно робиться, коли переглядати ліберальні джерела масової інформації, яких то „жахливих страхіть" допускаються у Нікараґуа, наявно і різко та чітко протикомуністичні т. зв. „контрас". Але натомість, дуже важко найти, хоч би і найменший натяк про те, як окупантські совєтські війська винищують різнотипною зброєю, а то й дослівно — випалюють запальними бомбами цілі цивільні поселення в Афґаністані, яких окупанти запідозрівають, що вони допомагають повстанцям у житлових та прохарчувальних умовинах.

Воно теж не менше прикро, коли прислухуватися у телебаченнях і радіо до всього того істеричного ляменту, який вчинився і все ще триває — із намаганням теперішнього Уряду ЗСА, відвести для „контрас" дуже зрештою невелику допомогу в сумі 14 мільйонів долярів, не згадуючи вже про накладення ембарґо на Нікараґуа, що його найгостріше засуджується, як — „мовляв, повне економічне тероризування і встрявання у внутрішні справи, цієї самостійної і незалежної, демократичної держави..." Не менше боляче стає теж від вісток, що до всіх цих протиурядових виступів належить теж ціла плеяда відомих ліберальних членів обдвох палат — починаючи від Тедді Кеннеді, а на спікерові палати О'Ніллові, скінчивши.

Одно, може, потішаюче в тому, що поруч виявів малощо не капітулянтських об'яв, ми теж і почули від деяких членів конґресових палат — голоси дуже тверезих і ділових політичних коментувань. А деякі міродайні політично-мілітарні речники і плянувальники, американських геополітичних справ, поділяють зовсім сучасне рішення президента Реґена, що у теперішній кризі в Південній Америці, накладення ембарґо на Нікараґуа, це буде першою і своєрідною пересторогою для нікараґуанських сандиністів, щоб вони дещо „охолонули" у їхній прокомуністичній настанові, підтримуваної повністю Совєтським Союзом.

Якщо ж уряд Нікараґуа ітиме далі по обраній ним дорозі у поширюванні комунізму в себе, як і теж у сумежних країнах Центральної Америки, то тоді ЗСА, готові будуть окрім теперішнього уже ембарґо, перевести чергою ще й інші санкції. Це може бути заборона кредитів, замороження капіталовкладів американськими підприємствами аж до зірвання дипломатичного спілкування та морської бльокади, включно.

Досі дійсність підтверджувала, що у всіх тих випадках, коли ЗСА виявляли рішучість і силу — совєти негайно відступали назад. Так було із проламанням бльокади в Берліні, інтервенцією ЗСА, які пішли з допомогою Південній Кореї проти агресії - Північної. І так само було із проголошенням президентом Кеннеді морської бльокади Куби у 1962 році, коли Москва вислала була туди свої ракети та військову обслугу для їхньої дії.

Міжнародні аналітики твердять, що ЗСА програли у В'єтнамі через надто обережну стратеґію і тактику, а в першу чергу через заяву президента Джансона, який слухаючи своїх ліберальних дорадників, запевняв, що, мовляв, ЗСА не мають ніякого заміру зайняти Північний В'єтнам і змінювати тодішній там, комуністичний режим.

Ще більшої помилки допустився президент Кеннеді у справі криви з Кубою, який шляхом компромісу погодився з Хрущовим і запевнював його, що коли Совєтський Союз забере назад всі свої ракети разом з обслугою, то ЗСА не будуть намагатися скинути режим Фіделя Кастра. Із вищенаведеного погодження наглядно виявляється, що таким чином не Совєтський Союз, а самі таки ЗСА, закріпили під своїм боком на Кубі мостовий причілок, із якого Москва намагається експортувати революцію у першу чергу, до Південної Америки.

Сьогодні із політичної перспективи видається дивним, що така суперпотуга, як ЗСА не змогла зліквідувати совєтського сателіта, віддаленого від їхнього побережжя на 90 миль... Але ж тепер із усіх поступувань у відношенні до Нікараґуа все вказує на те, що того роду помилка, яка сталася у відношенні до Куби — ніколи більше не повториться.

Ольга Соневицька

На Маківку

Зі Львова до станції Рожанки не дуже далеко: три години їзди потягом через Стрий, Синевідсько, Сколе, Гребенів, Тухлю. Тому, перебуваючи в 30-их роках у Львові, ми майже щороку виїжджали на вакації в цю чарівну країну, в бойківські Карпати.

Рожанка — залізнича зупинка, маленький, червоний дімок у незвичайно романтичній околиці серед вічно зелених гір над річкою Опором, що шумить і переливається теплішою течією з Лавочного і Славська та зливається в цьому місці з холодною водою потока Рожанки, що біжить повз залізничу станцію з бойківських сіл Рожанок, Вижньої і Нижньої.

Перейдемо залізничий місток на річці, на якому спинялись останні вагони потягу, перескочимо „нелеґально" залізничі дроти, — і ми вже на посілості проф. Мінка у підніжжі гори Татарівки. Професор Мінко і його дружина Меляся — наші старі знайомі і в їх домі переводимо вакації, присвячені відпочинкові і туристиці. До того ж у цій околиці ми мали шматочок землі над Опором, закуплений і розпарцельований Тернопільською Учительською Громадою, де плянували поставити хату і під осінь життя замешкати на лоні наших чудових Карпат, відпочиваючи від гамірного — як нам тоді здавалося — Львова. На жаль, ці мрії так і мріями залишились...

Щороку під час вакаційного дозвілля на Бойківщині ми обов'язково ходили в товаристві наших знайомих на недалеку Маківку поклонитися могилкам Українських Січових Стрільців, що наклали там головами в днях 29-го квітня до 2-го травня 1915 року в переможних боях з московським напасником. Так було і в 1935 році. Того року багато народу вибиралося на прощу, бо припадала 20-літня річниця боїв на Маківці.

Початок серпня, неділя, призначена на поминки. Вчасним ранком вибираємося в дорогу. Ідемо спершу в бік Славська. Небо синє-синє, в повітрі запах живиці мішається з запахом квітів і трав у чарівний букет пахощів. Ідемо якийсь час вздовж Опору, а праворуч звисає над нами стрімкий масив Салашища. Згодом минаємо його і вузенькою стежечкою праворуч пнемося вгору в напрямі маленького гірського сільця Грабівця. Добре натомившись, виходимо на ширшу доріжку, що веде в бік більшого села Головецька.

Сонце починає припікати, живиця п'янко пахне. З усіх сторін пливе народ, ніби на прощу. Не тільки люди з довколишніх і подальших сіл, але й паломники з Стрия і Львова. Подибуємо дуже багато наших знайомих.

Але ми вже зайшли на розлогу полонину. Могилки Усусусів упорядковані і заквітчані. Це наша молодь опікується щорічно могилами поляглих героїв. Здалека видний обмаєний смеречиною престол, ще прикріпляють на входовій брамі виплетені з зелені букви УСС.

Чудова днина. Святковий настрій. Але в нього згодом тут-то-там вплітається якась тривога, якийсь неспокій. Люди шепчуть собі, що поза кущами походалася польська поліція, прибуваючи з боку села Головецька. Спочатку люди й не доглянули її. Проте народ збирається більше й більше, і вже вся полонина повна людей, старших, молодих і дітей. Що буде, те буде, а пом'янути померлих хіба можна.

— Ми ж прийшли тільки помолитися за спокій душ наших хлопців, чому ж їм боятися мертвих?

Служба Божа кінчиться, священик виходить на імпровізовану проповідницю. Нарід підходить ближче, скупчується в суцільну масу, щоб почути проповідника, бож тоді ще не вживали мегафонів, що посилювали б голос.

— Во ім'я Отця, і Сина, і святого Духа... — промовив перші слова проповідник.

Нараз, як з-під землі, виринули білі шапки польських поліцаїв (на літо вони закладали на ґранатові шапки білі покриття). Як з-під землі з'явився польський окупант, перелякавшись українського слова Божого, і спокійної маси народу, що прийшла згадати і помолитися за душі своїх синів, що віддали молоде життя в боротьбі з московським окупантом.

— Розейсьць сєн! — почувся крик, з різних сторін посувалася лава поліцаїв, б'ючи вправо і вліво гумовими палками.

Зчинилася паніка. Хтось крикнув „Триматися спокійно!", хтось почав співати „Не пора..." Не всі розуміють, що сталося, адже так спокійно, так урочисто відбулася Богослужба. Та й не можна було розігнати таку велику кількість народу.

Зібрана громада не далася вивести з рівноваги. Панахида таки відбулася. Горами і полонинами розійшовся широкою луною сердешний спів стрілецьких пісень. „Спіть, хлопці, спіть, про долю-волю (тихо), сніть, про долю-волю вітчини. Чи можуть бути кращі сни?.." Піснею „Чуєш, брате мій..." закінчилося вшанування-поминки в 20-ліття бою на Маківці. А наступ польської поліції ще більше зцементував народ.

З Маківки ми верталися піднесені на дусі і бадьорі. Поліція не здужала спинити і розігнати здисциплінован у масу, автохтона землі, і мусіла відійти непомітно.

Андрій Білик

КНИЖКА ПРО ГОЛОД І НАША ГРОМАДА

Книжка Мирона Долота „Знищення голодом; прихований голокост", яка детально описує голод 1932-33 років на Україні — це унікальна книжка. Перш за все, це перший популярний (тобто не написаний для академічного вжитку) твір на українську тему, який можна купувати у звичайній місцевій книгарні.

Тому що це перша свого роду книжка, яка творить прецедент у тому, що показує нам і видавничим колам в Америці, чи справді існує в цій країні ринок для творів з „позитивною оцінкою" українців.

Треба брати під увагу факт, що велике американське видавниче підприємство В.В. Нортон і компанія, ризикує втрату капіталу з випуском цієї книжки. Очевидно, продавці сподіваються, що для такої книжки є ринок, сподіваються, що з продажу книжки буде дохід.

Хто ж становить цей ринок? Спочатку цей ринок творитимуть ви і я. А ось другий прецедент: хтось (у цьому випадку в-тво Нортон) поважно ставиться до української громади. Але це засаднично позитивне явище треба приймати без ілюзій — видавницто ще не певне, чи виплачується видавати матеріяли на таку тему. Тому надрукували лише 4,000 примірників.

Власники книгарень також не певні, чи їм виплатиться продавати цю книжку. Та чому ж би не вагалося? Це ж нова тема. Вони з досвіду знають, що книжки про Росію можна завжди продавати, але це книжка про Україну. І вони ставлять собі таке питання: хто в моїй місцевості цікавиться цими справами?

Більшість власників книгарень, отже, чекає на публіку, на вас, щоб ви знайшли до них і купили їх книжку. Аж тоді вони звертаються до видавництва, яке через 2-4 тижні вишле відповідну кількість примірників до книгарні. В деяких інших випадках, власників книгарень може зацікавити заголовок книжки, „Знищення голодом. Прихований голокост". В такому випадку вони замовлять для своєї крамниці кілька примірників і чекатимуть, чи хто зайде їх купувати. Якщо ні, то вони завертають книжки до видавництва, яке таким чином довідується, що для такої книжки нема ринку, можливо для такої теми взагалі.

Один представник в-тва Нортон заявив, що період випробування нової книжки триває три місяці. Протягом того часу, видавництво мусить позбутися всіх примірників першого випуску й бачити, що для другого випуску є безсумнівна потреба.

Тримісячний період для книжки Долота почався 15-го квітня ц.р. Припускаючи, що видавництво досі видало. 4,000 примірників, треба переконати видавництво, в тому, що воно могло б продати ще 4,000 примірників. Якщо видавництво не певне, що воно могло б легко розпродати всіх 8,000 книжок, то другого видання вже не буде.

Чи ми, українська громада в Америці, готові купити хоч би 8,000 примірників такої цінної книжки про голод в Україні? Вірю, що так. А в тім, нас була потрійна кількість лише на маніфестаціях у Вашінгтоні в останніх двох роках. У 1983 році ми масово зібралися під совєтською амбасадою, щоб запротестувати проти приховування цього голоду, який описує Долот. А минулого року, 1984, ми вдруге з'їхалися, щоб світові показати, що ми рішуче противимося культурному геноцидові нашого народу шляхом російщення.

Якщо нам вдасться переконати В.В. Нортон (і себе) в тому, що для цієї книжки є ринок, ми зможемо приступити до дальшого завдання — видавати книжку про російщення України. Також можливо, що в наслідок успіху першої книжки на українську тему відкриються можливості для публікування книжок про Тисячоліття Християнства України-Руси, але американські підприємства, до цього не допустять, якщо вони не будуть певні, що ринок вимагає такої тематики, як твір Долота про голод.

Перед нами важке завдання. Його успішне завершення вимагає від нас невеличкого вкладу.

У нас є можливість показати, що на таку тему є правдива потреба, що видавництво Нортон дійсно виплачується її передрукувати. Тим часом ми матимемо час оформити власну стратегію популяризування цієї книги, зокрема в неукраїнському середовищі.

Якщо українці цю книжку закуплять, ми створимо власний ринок для україніки в Америці. Досі знайшовся один видавець, який до нас поважно ставиться. Нам треба відповісти на його виклик.

Я вже замовив свій примірник. Чи й ви це зробили?

Єпископ Василь Лостен

МОЄ ПАЛОМНИЦТВО ДО УКРАЇНЦІВ БРАЗИЛІЇ

II

Приїзд Їх Блаженства

Оглянувши місто, ми поїхали на летовище зустріти нашого нового Кардинала, Блаженнішого Отця Мирослава Івана Любачівського. Тут теж ми зустріли архиєпископа Ґерманюка із Вінніпеґу, Владику Лотоцького із Чикаґо, протоархимандрита Ізидора Патрила із Риму, багато священиків, Сестер, представників української громади та велике число наших дітей. Наш Кардинал прийняв це тепле привітання з радістю, коли ми всі українці висловили наше шляхетне признання Вселенському Архиєреєві Папі Іванові Павлові II за його прихильність до нашої української Церкви й народу.

Повертаючись з летовища, ми вступили до провінціяльного манастиря Катехиток ім. св. Анни, що його заснував у 1930 році о. Йосафат Ананевич, який відтак став основником Чину українських Братів Молодих (Отців Францішканів) у ЗСА. Ці самі Сестри також провадять Гостинницю на Площі Мадонна деї Монті у Римі. Згодом ми побували в церкві св. Анни, що є парохіяльною церквою, якою завідують Отці Василіяни. Тут ми довідалися, що ця парохія є центром, з якого священики обслуговують кілька громад й церков наших вірних, і на так званих „колоніях" відправляють там Богослужби та всі послуги, зв'язані із подаванням Святих Тайн похоронів тощо. А тому, що відстань поміж цими церквами далека, священики спроможні відвідувати ці церкви лише раз, або два рази у місяці, щоб задовольнити душевну потребу своїх вірних. Зате Сестри, що проживають у цих колоніях, провадять релігійне навчання дітей та виконують інші повинності супроти своїх парохіян.

Вертаючись із цієї прогулянки, ми відвідали рідню Крефферів, що віддали свої дві дочки й двох своїх синів на службу Богові й Українській Церві.

У суботу, 27-го квітня, ми взяли участь у Богослужбі о. монс. Василя Винничука, нашого священика, пароха Мендози у Арґентиці, що, бажаючи зустрітися із збором нашого духовенства, приїхав сюди автобусом, покриваючи 15 соток миль цього континенту. Після сніданку Євген Хомин знову повіз нас „Стемфордським автом" до типової української „колонії", Марцеліно яких сорок миль від Куритиби. Основано цю парохію у 1884 році, а сьогодні завідують нею Сестри Служебниці, що їх є тільки п'ять, й обслуговують цю „колонію" вже 55 років. Церква може помістити яких 300 осіб, що в неділі й свята приходять на відправи, хто пішки, хто на коні, хто возом, а дороги тут болотисті й утяжливі для подорожування.

Вертаючись домів, запросив нас Владика Кривий на вечерю, де ми зустрілися із апостольським нунцієм Бразилії Архиєпископом Карлом Форносом, місцевим архиєпископом, кількома латинськими єпископами, із нашим Кардиналом Мирославом Іваном, архиєпископами Суликом й Германюком, Владиками: Сапеляком з Арґентини, Ґрещуком з Едмонтону, Хімієм, Дацюком, Філевичем із Канади, Гринчишином з Франції та Лотоцьким з Чикаґо.

Початок святкування тисячоліття

Після вечері ми пішли на Ювілейний концерт, що звеличував святкування Тисячоліття Християнства в Україні, яке Бразилійська Українська Церква святкуватиме торжественно у 1988 році. Цей концерт відбувся о годині 8:30 вечора у Дієцезальному-Релігійному-Культурному Центрі „Полтава". Коло 2,500 осіб виповнили концертову залю, майже все молодь, мало старших, що для нас було трохи дивним, але й потішаючим.

Програма складалася з багатьох точок українського хорового співу, а також народних танців, переплітаних модерною хореографією. Наглядно можна було запримітити справжній ентузіязм самих виконавців. Ця молодь без сумніву була горда за свою українську культурну спадщину. Може саме випровадження не було надто професіональне, як це ми звикли бачити на сцені в ЗСА, або Канаді, одначе щирий запал цих молодих аматорів викликував у нас правдиве захоплення й заслужені оплески. Відомо, що багато людей із нової еміґрації, що прибули сюди після Другої світової війни, скоро залишили цю країну, в пошукуванні кращого життя у ЗСА, чи Австралії, й сьогодні вони становлять 2 відсотки української спільноти в Бразилії. Треба жалувати, що великий відсоток, що прибув з України, головно професійні артисти, виїхали звідсіля для власних вигод, де хто міг, а тут ми мали змогу бачити на сцені третю й четверту ґенерації оригінальних поселенців.

Неділя, 28-го квітня 1985 року започаткувала знамение святкування Ювілею Тисячоліття Християнства, що там триватиме аж до 1988 року. Відправлено врочисту Богослужбу у сослуженні їх Блаженства Мирослава Івана, всіх єпископів й тридцяти священиків о годині 9:30 ранку в Катедральному Храмі в Куритибі. З огляду на це, що церква не могла вмістити більше як 700 вірних, було прикро, що велика частина учасників мусіла стояти на дворі, й для неї не було можливости слухати відправи через радіові голосники.

Після Понтифікальної Богослужби присутніх гостили обідом в Культурному Центрі, що його побудовано в 1982 році. Це простірна побудова, що може примістити яких 3,700 людей. Зв'язаними із цією будівлею є парохіяльна школа, та єпископська резиденція із дієцезальними бюрами. Можна сказати, що це модерна споруда, вигідна для вжитку, хоча побудована у дусі апостольської скромности й простоти.

Належить згадати одну річ, що викликала у мене глибоке враження. Всюди ви могли почути українську мову, хоча, коли зважити, то ще недавно, бо тільки тридцять літ тому, бразилійський режим насильно змагав викоренити мову, звичаї й культуру еміґрантів із старого краю, щоб замінити її бразилійсько-португальськими традиціями. Тоді саме, коли Владика Мартинець, уродженець Бразилії, став тут першим головою Української Католицької Церкви, він же зразу зайнявся поширенням та вживанням української мови. Очевидно, що велике число українських іміґрантів, що проживає в містах, як, наприклад, у Сао Павльо, не має змоги, а деколи й виринають трудності користуватися українською мовою.

(Продовження буде)

ЗГІДНО ІЗ ЗВІТОМ Пітера Юберрота, колишнього голови організаційного комітету останньої Олімпіяди, що відбулася минулого року на терені ЗСА, дохід з літніх Олімпійських Ігрищ приніс досі 215 мільйонів дол. Дохід постійно зростає. Це завдяки тому, що вперше в історії Олімпійських Ігрищ вони були фінансовані з приватних джерел, а не державою.

ТЕД ТИРНЕР, ВІДОМИЙ власник телевізійної мережі Сі-Ен-Ен, в Атланті, який тепер старається перебрати також мережу Сі-Бі-Ес виявив, що незабаром він буде на своїй мережі показувати вимінні програми із совєтською телевізійною мережою. Програми передавані із СССР мають бути спортового та розвагового характеру, але плянується також документальний фільм п. н. „Портрет СССР". Т. Тирнер відразу заявляє, що ті програми не будуть роблені на те, щоб викликувати будь-яку контроверсію, і він сподіється, що його співробітники будуть мати повну свободу в тому напрямі.

APPEAL TO OUR READERS

Re: Poor mail delivery of our newspapers

Because of poor delivery of our newspapers, the daily SVOBODA and The Ukrainian Weekly, we appeal to our readers to help us collect evidence in our efforts to improve the delivery. The Jersey City postmaster gave us assurances in wtiting that we are expediting our newspapapers in accordance with all rules and regulation. Our newspaper is delivered to the post office in Jersey City every day by 4 p.m. From there it is delivered to the sorting center in Kearny, N. J., the same day by 8 p.m. We are now trying to determine how the newspapers are processed in Kearny and in your local post offices.

To help us gather evidence, we are repeating, now in English, the in-house read-out on the delivery. We ask that for the duration of two weeks — which means 10 issues of the daily and two issues of the weekly — you mark in the left-hand line the date of the newspaper's publication and in the right-hand line alongside — the date of its delivery. After competing the two-week record, please write in the three lines below your name and address and mail the original or a copy to us.

UNA Supreme Executive Committee
and SVOBODA Press

Date of publication	Date of delivery
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....

....
....
....

В Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

Фундація УВУ і УСКД виділять правдоподібно більшу суму з окремого фонду, може навіть біля 200,000 долярів, а решта повинна дати українська спільнота. В дальшому пляні є покликання до життя Інституту Мартирології України, а також створення асоціяції дітей колишніх українських політичних в'язнів. Д-р Б. Ґой, користуючись різними інформаціями, говорив також про втрати українців у Другій світовій війні.

Після вступного слова організатори — проф. П. Ґой, Ліда Чорна, Ксеня Йовик, Борис Дацків — представили присутніх на залі колишніх політв'язнів, подаючи при тому в якому концтаборі гітлерівської Німеччини вони перебували

Вшановано також вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою тих політв'язнів, які загинули в численних тюрмах і концтаборах. В додатку Петро Матіяшек, голова Українського Студентського Комітету „Монте Касіно", висвітлив прозірки, які охоплювали: боротьбу УПА, арешти українських патріотів, розположення концтаборів Гітлера, життя в концтаборах, документи в'язнів і визволення альянтськими арміями.

Присутні на імпрезі були політв'язні: Степан Бардигула, Остап Берчук, Володимир Білий, Іван Гірняк, Григорій Гуренич, Микола Гринюк, Микола Зацухний, мґр Роман Ільницький, Ярослав Клим, інж. Дам'ян Кордуба, д-р Богдан Ф. Корчмарик, Микола Кондрин, Володимир Костик, інж. Іван Кравчук, Роман Ковалів, Теодор Крочак, Василь Коваль, Богдан Качор, д-р Теодозій Крупа, Василь Лавро, Дарія Гнатківська-Лебедь, інж. Володимир Левицький, Евген Луковський, Федір Луцишин, Оксана Луцька, Володимир Магун, Михайло Москаль, Володимир Мартинець, ред. Василь Пасічняк, мґр Ярослав Рак, д-р Богдан Рибчук, Степан Серабин, Григорій Цебрій і Теодора Цебрій-Різник.

Деякі з присутніх політичних в'язнів виголосили свої короткі спогади: ред. Р. Ільницький дав прецизну, історично дуже вірну аналізу політики перед і під час Другої світової війни і української боротьби проти гітлерівської Німеччини і червоної Москви у пізніших роках, аж до пізніх 1950-их років. Ця боротьба, очевидно, велася після проголошення 30-го червня 1941 року відновлення української державности і виарештування уряду та провідних членів ОУН, багато з яких займали важливі пости в уряді (біля 200 осіб активу). Присутні вислухали з великою увагою короткого спогаду Р. Ільницького, не зважаючи на те, що багато із заподаних ним фактів є відомим речами. Він висловив признання молоді, яка була організатором цієї корисної імпрези.

Д-р Б. Корчмарик вже на самому початку заявив, що він не вважає себе героєм, бо герої впали на полі слави, або були замучені в тюрмах і концтаборах. Він дуже кольоритно розповів про своє перебування в концтаборі Авшвіц і прочитав уривок про такий же табір в Ебензе.

Дуже цікаво навіть з ноткою гумору, який є притаманний доповідачеві, розповів про умовини життя в'язнів в Маттгавзен М. Зацухний. Коротко виступив також Г. Цебрій, довше говорив ред. В. Пасічняк і дуже зворушливо, зокрема про перебування в Дахав і Вінтроп, розказав о. Е. Гарабач, парох церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.

У короткій мистецькій частині виступили бандуристи: Зенон Бахір, Іван Леxіцький, Ксеня Йовик і Ліда Чорна і відспівали дві пісні: повстанську „Світить місяць" і „Марш Україна", муз. Григорія Китастого.

Після вечері-прийняття проф. д-р П. Ґой представив багатьох видатних гостей і представників чисельних політичних, суспільно-громадських, станових, молодечих, жіночих, наукових й інших організацій. Мирон Заліпський вручив від імени Братства „Броди Лев" 500 дол. на працю Спільного Студентського Комітету. Наспів також привіт від Таїси Богданської з пожертвою 100 дол. в пам'ять мужа д-ра Петра, який також був в'язнем гітлерівських концтаборі в Бухенвальді, Авшвіці і Дахав. Формально імпрезу закрив Б. Дацків, подякував громаді за численну участь і зацікавлення працею студентської молоді і закликав до чуйности, бо ніхто сьогодні не має морального права ображати чи тим більше зневажати українців в діяспорі, бо вони, на рівні з іншими народами, терпіли від гітлерівських переслідувань з тією різницею, що український народ далі залишився в комуністично-московській неволі, а деякі народи втішаються свободою.

Імпреза, яка зробила помітне враження на присутніх, закінчилась молитвою, що її проказав о. Е. Гарабач.

Парафія св. Михаїла в Тусані розвивається

Церковна громада в Тусані, Арізона, докупила сусідній просторий дім із двоакровою лотою. Через це церковна посілість збільшилася до понад п'ять акрів землі, що в цій дільниці має поважну вартість. Власними силами дім відремонтовано, а одну з більших кімнат примінено на тимчасову каплицю для потреб місцевої громади. В перебудові дому працювали родини: Ткачики, Ларсони, Галичі, Пелихи, Кук, Кокран, Древницькі та інші. Дуже багато праці вклалав о. парох А. Павлюк.

24-го березня ц.р. відбулося посвячення каплиці та вмурованої пропам'ятної плити. Службу Божу відправлено на вже готових фундаментах майбутньої церкви. В асисті Владики Іннокентія сослужили о. парох Павлюк та о. М. Олешко. Владика Іннокентій поблагословив каплицю та пропам'ятну плиту. Каплиця може примістити біля 50 осіб. На Службі Божій були сестри зі шпиталя св. Йосифа, які подарували престіл та лавки для нової каплиці.

Спільний обід відбувся на церковній площі. Промовляв Владика Іннокентій та о. парох. Владика пообіцяв парафіянам, що у 1000-річчя Хрищення України парафія св. Михаїла в Тусані повинна мати свою власну церкву.

Із Фініксу прибув окремий автобус із української парафії. Обидві парафії — матірна в Фініксі та дочерня в Тусані — стало співпрацюють одна з одною.

Оля Ґоляш-Тимцюрак

Вшанували пам'ять С. Петлюри

В неділю, 19-го травня ц.р., в українській православній церкві Святого Вознесіння в Мейплевуді, Н. Дж., була відслужена Панахида в пам'ять голови Директорії і Головного Отамана військ Української Народної Республіки Симона В. Петлюри в 59-ту річницю його трагічної смерти.

Панахиду відправили: настоятель церкви Святого Вознесіння о. Іван Наконечний і о. протодиякон Володимир Поліщук. Прислуговували чотири вівтарні хлопці. Співав хор під дириґуванням інж. Леоніда Харченка.

На Панахиді були представники різних організацій. Вояки І-ої Української Дивізії УНА, ОБВУА, Товариство Прихильників Державного Центру УНР прибули зі своїми прапорами.

Як попередніх років, так і цього року було проведено збірку на потреби і утримання Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі, Франція. Збірка принесла 135 дол., які переслано до Парижу.

Відспіванням „Вічная Пам'ять" вшановано пам'ять голови української держави С. В. Петлюри, як і всіх тих, що своє життя в боротьбі з ворогом склали на вівтар батьківщини.

К. Степовий

В Римі...

(Закінчення зі стор. 1)

Згідно зі свідченнями, які дав рік тому Баґчі, на цій нараді обговорювалися пляни замаху на Папу.

Прокуратор Антоніо Маріні сказав у вівторок, 4-го червня, що, згідно з даними, які він має, болгарська служба безпеки заплатила групі турецьких терористів 1,2 мільйона долярів за те, щоб вони вбили Папу.

Суддя С. Сантіяпічі заявив, що він звернувся до італійської поліції з просьбою дістати з Голляндії відбитки пальців турецького терориста Самета Арсляна, якого недавно там заарештували під час візити Папи Івана Павла II. Під час арешту в нього знайшли револьвер тієї самої марки, з якої Меґмет Алі Аджа поранив у 1981 році Папу.

Суддя підозріває, що Самет Арслян і Ораль Селік — одна і та ж особа. Якщо це підозріння підтвердиться, сказав суддя, значить турки продовжують робити спроби вбити Папу, щоб „відробити" отримані гроші.

СТАРШИНА ПОЛІЦІЇ В Ню Йорку, який через довгі години піддержував на дусі, придушену великим краном жінку у нещасливому випадку, що стався минулого тижня дістав окреме відзначення за свій вчинок. Це вже 27-ий раз, що цей старшина дістає відзначення за свою службу, але тим разом він уважає, що героєм була 49-літня Бриджід Гирней, яка лежала через шість годин під важким будівельним краном, але не втратила ані притомности, ані сили духа. Вона тепер перебуває у лікарні, перейшовши складні операції, а лікарі кажуть, що є велика надія, що вдасться врутувати її ноги та що вона зможе ходити.

СТРАЙК ГОТЕЛЕВИХ робітників в Ню Йорку не лише не закінчився, але й поширився на дев'ять інших готелів, яких тепер є вже 55. Побоюються, що страйк може тривати дуже довго.

ВИКОНУЮЧИ ОБОВ'ЯЗКИ шефа штабу філіппінської армії, ген. Фідель Рамос заявив кореспондентам, що підлеглі йому військові частини Філіппін є в стані самі дати собі раду з комуністичними підпільниками і партизанами, і тому американським військовим частинам, стаціонованим на базах Філіппін, цілком не потрібно встрявати у цю внутрішню боротьбу. Пентаґон однак побоюється, що поширення громадянської війни на Філіппінах може загрожувати американській присутності в тій країні і коштовним інсталяціям на базах.

ЧИСЛЕННІ ЗАХІДНІ дослідники і політичні спостерігачі переконані, що совєтська торговельна фльота виконує на міжнародних морях і в пристанях частину військових завдань і займається шпигунством. Також велика частина моряків цієї фльоти є агентами КҐБ, або виконують розвідчу роботу з доручення вищого совєтського командування.

КИТАЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Жао Зіянг, який в товаристві багатьох китайських спеціялістів відвідує тепер країни Західньої Европи, особливо цікавився британською технологією і залишив британцям листу запотребувань на кілька мільйонів долярів. Крім того він взагалі висловив побажання тіснішої торговельної співпраці між Великобританією і Китайською Народною Республікою яка в наступному 1986 році розпочинатиме новий п'ятилітній плян змодернізування китайської індустрії і економіки взагалі.

Ділимося сумною вісткою з Друзями і Знайомими, що 22-го травня 1985 р. в Jefferson, Ohio, на 81-му році життя, після тяжкої і довгої недуги упокоївся у Бозі

св. п. д-р інж.

МИХАЙЛО УЛЬЯНОВИЧ СЕРДЮК

Покійний залишив у смутку дружину Марію та ближчу і дальшу Родину тут і в Україні.

Горем прибиті:

дружина — МАРІЯ
син — ОЛЕКСАНДЕР
дочка — МАЯ з родинами

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 4-го червня 1985 року, у вечірніх годинах, ненадійною смертю, на 58-му році життя упокоївся в Бозі у Бронксі, Н. Й. наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДУНЬО

бл. п.

ЙОСИФ ІЛЬНИЦЬКИЙ

Тіло Покійного спочиває в похоронному заведенні П. Яреми при 129 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПАНАХИДА у четвер, 6-го червня 1985 р., о год. 7-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться у п'ятницю, 7-го червня 1985 р., о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра, а відтак на цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:

дружина — ТЕТЯНА
син — БОГДАН з дружиною і дітьми РОМАНОМ І ЛЕСЕЮ
син — ІВАСЬ з дружиною і синком МАРКОМ
донька — ЮЛЯ з мужем БРАЄНОМ
і родина КОХАНСЬКИХ І СТАДНИКІВ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що 4-го червня 1985 року, ненадійно, відійшов у Богом призначену Вічність, на 76-му році життя

наш Найдорожчий БАТЬКО, ДЗЯДЗЬО І БРАТ

СВ. П.

ЯРЕМА ПОПЕЛЬ

визначний кооператор і громадський діяч на Рідних Землях та в Америці.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 8-го червня 1985 р. з похоронного заведення Колодій-Лазута в Пармі, а після них з церкви свв. Петра і Павла на український католицький цвинтар в Пармі, Огайо.

Горем прибиті:

дочка — МАРТА ГАЛЯРЕВИЧ з мужем АДРІЯНОМ та синами АНДРІЄМ І ЮРКОМ
сини:
ЮРКО з дружиною ВІРОЮ і дітьми ТАРАСОМ, АНДРЕЄЮ І МЕЛАСЕЮ
АНДРІЙ з дружиною ЛЯРИСОЮ і сином МИКОЛОЮ
сестра — НІНА РАКОВСЬКА з родиною
та ближча і дальша Родина

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реаґувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

6-7-го липня — УСЦАК — Схід (юньйори в групах А і Б).
10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня — Запрошений УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.

Окружний З'їзд СУА в Рочестері

У неділю, 28-го квітня ц.р., в залі школи св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., відбувся Окружний з'їзд СУА, Округи Північного Ню Йорку.

Голова Окружної Управи Марія Крамарчук розпочала наради привітанням делеґаток і гостей та ствердженням правосильности З'їзду. Сестри Ліда і Зіна Джуси, членки 120-го Відділу, відспівали гимн СУА. Мовчанкою вшановано пам'ять Патріярха Йосифа і померлих членок.

З'їздом керувала президія в складі: Ірина Дорощак — предсідниця; Ніля Стецьків — секретарка. Відчитано й одноголосно прийнято протокол з останнього з'їзду. Звідомлення про цілорічну діяльність подали у своїх звітах референтки Окружної Управи. Наради перервано, щоб взяти участь у Божественній Літургії. Полуденок приготований членками трьох рочестерських відділів для учасниць з'їзду і численного громадянства, з участю двох місцевих священиків, залишив по собі приємне враження. До того долучилася ще і глибоко змістовна доповідь д-р Марти Богачевської-Хомяк, професора історії Мангеттенвіль коледжу, на тему: „Українська жінка — історія і дійсність". У своїй обґрунтованій на історичних подіях і постаттях доповіді, згадала часи козаччини, скасування панщини, визвольні змагання, які змушували українську жінку до героїзму, а тим самим до намагань здобути рівні права. Починаючи від 1860-70 років, через Київ, Харків, діяльність Олени Горської, Олени Пчілки, визвольні змагання, повоєнні 20-ті і 30-ті роки, праця СУ в Україні з Константиною Малицькою і Міленою Рудницькою, перейшла до теперішніх часів, в яких треба використати потенціял наших громад, включитися в американське життя, а при тім зберігати суть і ознаки своєї національности. Зберегти своє національне „Я", так ограблене віками пануючими над нами іншими народами. Вивчати рідну історію, щоб визбутися почуття історичної меншевартости. Присутні, вставши з місць, довготривалими оплесками дякували за науково і цікаво накреслений шлях жіночих змагань за рівноправність.

Сидять (зліва) Ірина Дорощак, предсідник, д-р Марта Хомяк, від Екзекутиви СУА; Марія Крамарчук, голова Окружної Управи, та Неоніля Стецьків, секретар З'їзду.

Після обідової перерви президію з'їзду доповнила заступниця голови Головної Управи для справ зв'язків, Марта Богачевська-Хомяк.

Наступною точкою програми з'їзду були звітування голів відділів, в яких подано внутрішню діяльність членства, як також і зовнішню серед українського й американського громадянства.

З прикрістю прийнято до відома, що 85-ий Відділ в Сиракюзах перестав існувати з причини малого числа членок.

Зате зі звіту голови наймолодшого 120-го Відділу, Гані Тарафи дізналися, що по старших приходить зміна молодого покоління — молоді професійні жінки, які хочуть і будуть зберігати українські традиції, мову і культуру.

Голова Округи М. Крамарчук до цілого образу праці Округи долучила ще згадку про відзначення святковим концертом в Рочестері й Баффало, 100-ліття жіночого руху і про виставку малярських праць та мистецьких писанок Роксоляни Гіліцінської з Огайо, яка була відкрита під час з'їзду.

Після вислухання усіх звітів і короткої дискусії на пропозицію голови Контрольної комісії Ірини Шміґель уділено абсолюторію уступаючій управі. Представниця Головної Управи М. Богачевська-Хомяк висловила признання відділам і Окружній Управі за їхню працю. Заохочувала нав'язувати контакт з американським довкіллям і включатися в діяльність американських партій. Про працю й досягнення відділів і Округи давати більший розголос в пресі і приєднувати до товариства всіх тих, які почуваються українцями.

На внесок голови Номінаційної комісії Іванни Мартинець вибрано нову Окружну Управу, до якої ввійшли: Марія Крамарчук — голова; Леся Павлович — заступниця голови; Галина Снігур — секретарка; Марія Костів — касирка; референтури: Ірина Ольшанська — організаційна; Люба Шміґель — культурно-освітня; Дуся Ганушевська — виховна; Ярослава Борачок — пресова; Таня Шутер — суспільна опіка; Ірина Дорощак — мистецько-музейна; Ліда Джус — хронікар; заступниці голови: Ярослава Ґудзяк на Сиракюзи; Оля Лявні на Баффало; вільні члени — Ірина Сьолковська; Іванна Мартинець; Контрольна комісія: — Ірина Шміґель — голова; Ірина Михайлюк, Надя Берґенстоцк, Марія Паньків, Фалина Войтович — члени.

Представниця Головної Управи попросила присутніх вшанувати хвилиною мовчанки Надію Суровцеву-Олицьку, українську патріотку, яка померла 15-го квітня ц.р. в Україні.

Переобрана голова Округи Марія Крамарчук подякувала за вибір і словами заохоти до дальшої праці закінчила Окружний З'їзд.

І так, провіркою минулої діяльности починаємо новий рік муравлиної праці в нашій організації Союзу Українок Америки, яка має поважні осяги в різних ділянках і якій в місяці травні цього року минуло 60 літ існування.

Ярослава Борачок

Інститут Модерного Мистецтва на новому етапі

Відомий американський критик мистецтва Гаролд Гайдн писав у „Чикаґо Сан Таймс", що Український Інститут Модерного Мистецтва є однією з кращих ґалерії сучасного мистецтва. Так він висловився у своїй рецензії про першу виставку скульптури в недавно купленому власному будинку Інституту 1978 року.

За своє 13-літнє існування єдина на ввесь світ цього роду інституція — УІММ став однією з передових галерії сучасного мистецтва та центром культурного життя в Чикаго і пробився з українським іменем, а тим і з українською справою взагалі, на ширше культурне поле. Статті, рецензії в англомовній пресі, групові відвідування шкіл та велика кількість відвідувачів взагалі свідчить про успішну діяльність Інституту. Поруч з головними імпрезами Інститут знаходиться в туристичних довідниках Чикаго.

Час іде й Інститут розвивається. Зі зростом міняються й збільшуються вимоги. За ініціятивою фундатора — мецената д-ра Ахіля Хрептовського, минулого року Інститут докупив необхідне приміщення поруч Інституту. Це приміщення потрібне для розширення ґалерії імени меценатів д-ра Й. і Л. Шандри, в якій міститься тепер тільки частина творів постійної колекції (Інститут має в своїй збірці багато творів промінентних сучасних українських мистців). Усі досягнення Інституту, звичайно, не були б можливими без допомоги і зусилля усіх свідомих громадян, які щедро відгукнулися на перші вимоги купівлі додаткового приміщення. Але щоб перебудувати це приміщення, присособуючи його дб потреб Інституту, треба багато більше фондів. Інститут отримує деякі дотації від американського місцевого і стейтового уряду, але більшу частину грошей треба шукати поміж своїми свідомими жертводавцями.

Інститут має членів меценатів, спонзорів, прихильників та членів, які платять річну членську вкладку, та, на жаль, цього не вистачає на утримання і розбудову незаробіткової установи. Нагадаємо тут, що це є єдина професійна установа, яка не має жодного оплаченого робітника, що саме свідчить про відданість і переконання людей-працівників в силі Інституту для української справи, бож наше мистецтво є віддзеркаленням нас усіх. Кожного року, щоб зібрати необхідні фонди, УІММ влаштовує спеціяльні вечори для цієї цілі. 27-го квітня в Інституті відбувся музичний вечір, у якому взяли участь два бандуристи — Юліян Китастий та Кен Блум. Після концерту — зустріч та буфет. Увесь дохід призначений був для перебудови новозакупленого приміщення. Всі датки можна відрахувати від особистих уподаткувань.

Як згадано вище, Інститут — це установа культурного життя в Чикаго, бож крім художнього мистецтва, тут відбуваються літературні вечори, вечори музики й балету та поезії. Ось тільки коротко згадаємо про те, що плянується в найближчих місяцях: виставка нових праць Якова Гніздовського; студентська виставка; індивідуальна виставка Олександри Дяченко-Кочман; скульптури і рисунки Олега Сидора й Степана Бранса; вимінна виставка з литовською галерею сучасного мистецтва кінетичного мистецтва Кураторії Константина Мілонадіса. Зараз відбувається виставка під назвою „Портрети", в якій беруть участь: Ляля Кучма — тканини, Марк Ґаузер — фотографія, і Маріян Кричка — олії. В травні УІММ візьме участь у світовій експозиції мистецтва, яка відбуватиметься у Чикаго, та вибрані твори з постійної колекції виставлятимуться в одній галерії в Манстер, Індіяна.

Вся енергійна діяльність ведеться невеликою групою відданих професійних людий, які, крім своєї щоденної праці, знаходять час провадити цю установу на високому рівні. Нагадаємо їх тут: голова Ради Директорів — адвокат Марта Фаріон, яка співпрацює з директором Олегом Коверком, заступники — Калина Помірко, адміністратор, Люба Маркевич, яка відповідає за отримання „ґрентів" від американських установ, та Маруся Дурбак. Яро Маркевич — мистецький графік, який відповідає за мистецькі каталоги, інж. Ярослав Струтинський — будівельний референт. Мистецька комісія відповідає за виставки, це мистці: Олександра Коверко, Олександра Дяченко-Кочман, Константин Мілонадіс та новообрані цього року професійні сили: Ярослав Кобилецький — фотографія, Адріяна Кочман — мистецтвознавство, та Юрій Миськів — кінемотографія. Крім згаданих осіб і комісій, в Інституті є ще декілька інших діяльних комітетів.

Інститут відкритий кожного дня від 12-ої до 4-ої год. по полудні. Черґуються протягом цих годин люди, які роками дарують свій час, і які дійсно заслуговують на найбільше признання і подяку.

УІММ

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСО „Тризуб" втретє підряд першун „Мейджор дивізії" Пенсильванійської ліґи

У середу, 15-го травня ц.р., закінчився цьогорічний сезон копаного м'яча у вищезгаданій лізі, в якій 1-ша дружина УСО „Тризуб" в 35-річчя Т-ва здобула втретє за порядком звання першуна „Мейджор Дивізії".

Висліди останніх ліґових зустрічів ми вже подавали в попередньому числі „Спортових Вістей", коли ще існувала можливість для німецького клюбу „Ерцґебірґе" зрівнятися точками з нашою дружиною. Одначе, в своїх останніх змаганнях цей клюб зазнав поразки і цим самим „Тризуб" автоматично осягнув звання першуна.

У цьогорічному сезоні 1-ша дружина „Тризуба" виступала в такому складі: Д. Прончак, Е. Біґельський, О. Гарматій, Т. Зілько, Т. Козак (капітан дружини в останніх 3-ох роках) Г. Чин, І. Сесак, А. Зілько, С. Фраєт, І. МекКалістер, Б. Санторо, Т. Ізабелас, С. Вальтин. Довголітній провідник дружини Михайло Юрчак, вклав багато труду для змонтування цієї дружини, якою успішно проводив і за це заслужив на велику подяку.

Резерва „Тризуб" закінчила свій сезон у цьому році на другому місці, здобувши 21 точку із 14-ти змагань. Як і в минулому році цією дружиною вміло проводив Я. Харечко.

Кінцевий показник табелі ігор „Мейджор Дивізії" 1985

	Точок	Голів
УСО „Тризуб	20: 8	31:16
Данубія С. К.	19: 9	31:16
Енцгебірге С,К.	18:10	21:15
Факс Чейс С. К.	15:13	17:19
С. К. „Баєри"	13:15	19:26
Інтер С. К.	12:16	16:17
Фенікс С. К.	12: 16	23:22
Джерм. — Гангерівнс	3:26	11:38

Я.К.

УСВТ „Ч. Січ" — Мадярський С. К. 2:1

В неділю, 19-го травня ц.р., 1-ша дружина „Ч. Січі" відбула чергову зустріч за першенство 1-ої дивізії „Гарден Стейт Ліґи", цим разом на виїзді в Ню Бранзвіку, в якій здобула перемогу з місцевим мадярським клюбом вислідом 2:1. Вже в першій половині „Січовики" вели 1:0, що його здобув в 30-ій хвилині Брієнза. Після перерви в перших хвилинах зазнали контузії Сабрій і Хмілевський. Ґра нашої дружини дещо розладналась, і господарі зуміли вирівняти 1:1. В кінцевій фазі цих завзятих змагань наші футболісти знову перейняли ініціятиву, але напад не зміг використати добрих можливостей для здобуття голів. Щойно у 83-ій хвилині, після того, як оборонець мадярів в критичній ситуації під їх воротами брутально повівся з Андрієм Бакуном суддя призначив карний стріл, з якого знову Брієнза здобув свого другого, і як пізніше показалося, переможнього голя зустрічі.

Після цієї перемоги „Ч. Січ" займає у показнику табелі ігор третє місце. До закінчення сезону залишилося ще два змагання: у себе вдома з клюбом „Роверс" і на виїзді в Трентоні з місцевим німецьким клюбом „Кікерс".

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ткач, Ромійо, Брієнза, Рубалевський, Мурдзеф, Торій, А. Бакун, Букачевський, Д. Бакун, Сабрій, д-р В. Бакун, Хмілевський. Провідник Володимир Бакун.

(от)

ІЗ ЗБІРКИ НА ФОНД ВИДАННЯ КНИЖКИ О. СКОЦЕНЯ „З ФУТБОЛОМ У СВІТ"

Третій з черги виказ жертводавців метрополії Дітройту й околиці: по 100 дол.: — Трайдент Інджінірінг — Ігор Чипчар; 30 дол.: — Роман Липецький; по 25 дол.: — Володимир Іваницький, мґр Стефан Маланчук (Лорейн, Огайо), Володимир Горський (Лорейн, Огайо), Богдан Кісіль, Любомир Кіналь, п-во Н. Савчук, Богдан Ухач, Володимир Каськів, родина С. Ґурана (здеклярувала); по 20 дол.: — Т-во Українських Інженерів, Відділ Дітройт, Петро Кушнір, Ярослав Малиновський; по 15 дол.: — Микола Кавка, Роман Дідицький, Петро Капітанець, інж. Богдан Казевич; по 10 дол.: — д-р Михайло Цап, Мирон Воронович, д-р Роман Петращук, мґр Іван Копач, мґр Віра Куций, Стефан Стефанів, Ярослав Кривий, Володимир Соя, Володимир Гриньків, інж. Богдан Заяць, Михайло Томин, Микола Татарин.

Збірка пожертв на згадану ціль добігає в наших околицях до кінця. Книжка „З футболом у світ" є у фінальній стадії друку та потребує ще додаткових фондів на фінансування друкарських коштів. Проситься ласкаво складати свої пожертви безпосередньо на спеціяльне конто „УСЦАК-С — Скоцень" у всіх бюрах кредитівок „Самопоміч" ч. 9227-091", „Будучність" — ч. 3247 — А.

В. Кізима

НЕ РОКУ, А РАКУ

У репортажі Юліяна Мовчана „На 'Сурмачівці' Мирона Сурмача" („Свобода", ч. 100 з 29-го травня ц.р.) треба читати: ...„тому наш господар назвав його 'Понеділок' — в честь автора збірки оповідань під назвою 'Вітаміни' — талановитого гумориста Миколи Понеділка, який свого часу працював у Сурмі, але який передчасно помер від раку 1976 року". — Ред.